

קונטרס

רְפוּאָה שְׁלֵמָה

יחזק ויאמץ את החולה השוכב על ערש דווי, ויכניס בו
בטחון ותקוה טובה, וישמח את לבבו הנשבר והנדפא.
ותפלה יקרה לאמרה בכל יום.

בְּנוֹי וּמִיָּסֵד עַל־פִּי דְבָרֵי

רְבֵנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹרֵךְ הַגְּנוּז וְהַצָּפוּן,

בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלֵב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תְלָמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹרֵךְ נַפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִיס לִיָּה

רַבֵּי נִתָּן מְבַרְסֵלֵב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,

וּמִשְׁלָב בְּפִסְוֻקֵי תוֹרָה, נְכִיָּאִים, כְּתוּבִים וּמֵאֲמָרֵי חֲכָמֵינוּ

הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל־יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֵסֵלֵב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

מוהרא"ש נ"י אָמַר, שְׁלוֹכוֹת לְרִפוּאָה
שְׁלֵמָה צְרִיכִים רַק תְּפִלָּה, כִּי בְּלִי תְּפִלָּה
הָאָדָם אָבוֹד לְגַמְרִי, וְכֹל מֵה שְׁמַחֲזֵק
עֲצָמוֹ לְהִתְפַּלֵּל וּלְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ יִזְכֶּה
לְרִפוּאָה יוֹתֵר חֲזָקָה, כִּי הַרְפוּאָה תְּלוּיָה
בְּאֲמוּנָה (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ה').
וְהַתְּפִלָּה תְּלוּיָה בְּאֲמוּנָה, כִּכֵּל שְׂמֵאֲמִין
יוֹתֵר הוּא יִתְפַּלֵּל וַיְדַבֵּר יוֹתֵר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ.
(אֲמֵרֵי מוֹהַר"ש, חֵלֶק ב', סִימָן תְּקַצוֹ)

קוֹנְטָרַס

רְפוּאָה שְׁלֵמָה

.א

צָרִיךְ שְׂתַדַּע, אֶהוּבִי, אָחִי הַיְקָר! עֲכָשׁוּ כְּשֶׁנִּפְלַת
לְמִשְׁכָּב, וְאַתָּה שׁוֹכֵב חוֹלָה, עָלֶיךָ לְהִתְבּוֹנֵן וּלְהִתְיַשֵּׁב
— מָה אַתָּךְ, וּמָה תִּפְקִידְךָ בְּחַיֶּיךָ, מִי יוֹדֵעַ אִם לֹא
נִפְלַת לְמִשְׁכָּב וּלְהִיּוֹת חוֹלָה, מִשְׁכָּב בְּמִטָּה, אֲלֹא
בְּשִׁבִיל זֶה בְּעֶצְמוֹ — שְׂתִזְכָּה לְיִשְׁבַּע עֲצָמְךָ הַיֵּטֵב
הַיֵּטֵב — מָה אַתָּךְ? וּמָה תִּפְקִידְךָ בְּחַיֶּיךָ? הֲלֹא
כְּשֶׁאָדָם בָּרִיא הוּא רֵץ, וְהוּא טְרוּד, עַד שֶׁאֵין לוֹ פְּנָאִי
כְּרָגַע לְהִתְיַשֵּׁב בְּדַעְתּוֹ — מָה? וְלָמָּה? וְאֵימָתִי? וּמִי
אֲנִי?! וּמָה עָלַי לַעֲשׂוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם?! וּבְשִׁבִיל מָה
בְּכָלל יִרְדְּתִי אֶל זֶה הָעוֹלָם?! אֲכַל עֲכָשׁוּ, כְּשֶׁאַתָּה

שׁוֹכֵב כָּאֵן לְבַד, וְאִף אֶחָד אֵינּוּ מְבַלְבֵּל אוֹתָךְ, וַיֵּשׁ לְךָ הַרְבֵּה זְמַן לַחֲשׁוֹב וּלְהִתְבּוֹנֵן עַל-כֵּן רְאֵה, אֲהוּבִי, אָחִי, לַחֲשׁוֹב הַיָּטֵב הַיָּטֵב עַל כָּל מַה שֶּׁעָבַר עָלֶיךָ עַד עַכְשָׁיו בְּחַיֶּיךָ, וְתַעֲשֶׂה לְעֲצָמְךָ חֲשׁוֹן צָדֵק, וְתִשְׁקַל בְּדַעְתְּךָ אֶת הַפְּשָׁלוֹנוֹת שֶׁלְּךָ שֶׁעָבְרוּ עָלֶיךָ, וּלְהַפּוֹךְ הַהֲצִלְחוֹת שֶׁלְּךָ, שֶׁהֲצִלַּחְתָּ כְּבָר בְּחַיֶּיךָ וְתַעֲשֶׂה לְעֲצָמְךָ אֵיזָה סְכוּם בְּאִיזוֹ דֶּרֶךְ לֵילֵךְ מִכָּאֵן וּלְהַבָּא, וְאִיךָ לְהִשְׁמַר מִכָּל רַע, וּלְהַנְצִל מִכָּל מִינֵי מַכְשָׁלוֹת, וּלְהִצְלִיחַ בְּחַיֶּיךָ.

ב.

אֲהוּבִי, אָחִי הַיְקָר! עָלֶיךָ לְדַעַת, אִף שֶׁאַתָּה שׁוֹכֵב כָּאֵן לְבַד, אֵינְךָ לְבַד, כִּי אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שְׁפַת י"ב): שְׁכִינָה לְמַעְלָה מֵרַאשׁוֹתָיו שֶׁל חוּלָה, שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים מֵא): ה' יִסְעֲדֵנוּ עַל עַרְשׁ דָּוִד, וְהַשְׁכִּינָה זְנָה וּמַחֲיָה אֶת הַחוּלָה, וְסוּעֲדַת אוֹתוֹ, וְעַל-כֵּן אַל תִּפְחַד כָּלֵל, וְאַל תִּפְּל בְּדַעְתְּךָ בְּשׁוּם אִפְּן שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִמָּךְ, אִתְּךָ וְאַצְלָךְ, וּבְיַדָּי תִּזְכֶּה לְצֵאת מִכָּאֵן, אִם תִּחְזַק אֶת עֲצָמְךָ, וְתִחְזִיק מֵעַמֵּד, וְלֹא תִפְּל בְּדַעְתְּךָ כָּלֵל, כִּי רַב הַחוּלִים תִּכְף וּמִיָּד כִּשְׁנִפְלוּ בַמָּטָה וְנַעֲשׂוּ חוּלִים, אֲזִי נוֹפְלִים בְּיָאוֹשׁ וּבְדַכְּאוֹן וּבְמִרְיוֹת גְּדוּלָה, וְחוֹשְׁכִים כִּי זֶה

רפואה שלמה

רנט

הסוף שלהם, ולעולם כבר לא יצאו מכאן, חס ושלום, ובאמת היא טעות גדולה מאד, כי אפלו אם בפרוש יאמר לך הרופא, שאין כבר שום תקווה בחייה, אתה גם-כן צריך ללעג לו ולצחק ממנו, כי כבר אמרו חכמינו הקדושים (ברכות י'): בשעה שבא ישעיהו הנביא אל חזקיה המלך, ואמר לו: צו אל ביתך, כי מות תמות, והשיב לו: כלך וצא, כי אפלו חרב חדה מנחת על צוארו של אדם אל יתיאש עצמו מן הרחמים, וכן היה, שהפך פניו אל הקיר, ובכה לפניו יתברך, והוסיף לו הקדוש ברוך הוא הרבה שנים. הרי שלך לפניך, אפלו נביא גדול פישעיה בא ואומר שההכרח לך כבר למות, אל תשמע לו, כי על-ידי תפלה ורחמים ותחנונים יכולים להפוך הכל לטובה, מכל שכן כשהרופא, שהוא רק בשר ודם כמוך, בא ואומר לך, שאין לך כבר תקנה, חס ושלום, בודאי תלעג לו, כי כתיב (שמות כ"ג): ורפא ירפא, ודרשו חכמינו הקדושים (ברכות ס'): מכאן שנתנה רשות לרופא לרפא, אבל לא ליאש אותך, ומכל שכן וכל שכן כשהרופא אינו מיאש אותך, רק הוא בעצמו אומר לך, שתצא מכאן, עליך לשמח בזה, כי השמחה עוזרת להתרפא במהרה.

ג.

אחי היקר! עליך לדעת, כי עקר רפואת האדם הוא השמחה, כל מה שהאדם זוכה לשמח יותר, הוא נעשה יותר בריא, כי יכול לעכל היטב את המזון, וגם הוא נח הרבה, ואינו מיגע את עצמו כל-כף, אבל תכף-ומיד כשנעשה קלוקל בהשמחה, משם מתחילים להמשך כל מיני חלאים רעים, וגם חכמי הרופאים האריכו בזה — שכל החלאים באים על-ידי מרה שחורה ועצבות, והשמחה היא רפואה גדולה (עין לקושי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כ"ד); ועל-כך ראה לשמח את עצמך בכל מיני אפנים, שלכל תחלה, חס ושלום, ואפלו עכשו שאתה כבר חולה ושוכב בבית חולים, עליך לדעת — אם אתה רוצה להתרפא במהרה, ראה לחזק את עצמך להיות בשמחה גדולה, ותחייך לכל אחד, ותדבר שיהיה טוב, ותחזק את שאר החולים, ובזה בעצמו יקל עליך הכל, ואף שאני יודע שיש לך יסורים קשים, אבל עליך לידע כי זה יעבר, כי זה רק לזמן קצר, ובקרוב תצא לגמרי מכאן. על-כך העקר ראה לעשות פנים כאלו אתה שמח, וכאלו אתה מחייך, ובמקום

— אוי, אוי, תצעק: "ברוך השם זה עם חסד גדול"
 או תצעק: "רבנו של עולם, שלח לי רפואה שלמה,
 אני עושה תשובה שלמה" וכן תחזק את אחרים ובזה
 בעצמו יקל עליך, כי כל היסורים נמשכים על האדם
 רק מחמת היאוש והדכאון והעצבון שמסבבים אותו,
 ונדמה לו כאלו אבד מנוס ותקוה ממנו, וכאלו כבר
 לעולם לא יצא מכאן, אבל אם יזכה לחזק את עצמו,
 וישמח את עצמו, זה בעצמו יעזר לו להבריא
 במהרה.

ד.

אחי היקר! העקר ראה לחזק עצמך, ותישב
 עצמך היטב — מה ולמה באה עליך הרעה המרה
 הזו, ותתחיל לפשפש במעשיך, כי סוף כל סוף אין
 שום מציאות בלעדי הקדוש ברוך הוא כלל, ואפלו
 אצבע אין אדם נוקף מלמטה, אלא אם מכריזין
 מלמעלה (חלין ז.), ומכל שכן שיחלה האדם באיזו
 מחלה, חס ושלום, ומכל שכן שיהיה לו ההכרח
 לשכב בבית חולים או לעבר נתוח קשה, בודאי הכל
 משגח בהשגחה פרטית ממנו יתברך, ועל-כן עכשו

כשאתה שוכב כאן, עליך להתישב היטב מה עליך לתקן בחייה, ולחזור בתשובה שלמה לפניו יתברך, ותפשפש היטב במעשיך — במה קלקלת ותקבל על עצמך לתקן כל מעשה, ועל ידיה בודאי תתרפא. ומכל שכן כשתחיל להתפלל לפניו יתברך, אשר תפלתך בודאי רצויה לפניו יתברך, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (מדרש רבה, פרשת וירא): יפה תפלת החולה לעצמו יותר מכל, כי כשאדם חולה לבו נשבר בקרבו מאד מאד, ודרכו לספר את צרתו ומכאוביו אל כל אחד מהמבקרים אותו מדוע לא תספר את כל מכאוביך, וכל מה שאתה סובל לפניו יתברך?! הלא עליך לידע, כי הקדוש ברוך הוא נמצא עכשו אתך, וזן ומחיה אותך, והוא אתך, עמך ואצלך, כי מי עוד יכול להרגיש איך שכל החיים הם כלום, והם רק בידו יתברך כמו החולה השוכב על ערש דווי, ויש לו יסורים, והוא כבר רואה שחיי האדם הם רק בידו יתברך; ועל-כן ראה לדבר עמו יתברך בלשון עצמך, ותספר לפניו יתברך את כל לבך, וכל מה שעובר ועבר עליך, הכל לכל תגלה לפניו יתברך, ותבקש ממנו יתברך רחמים ותחנונים, ואז בודאי תזכה לרפואה שלמה, כי עקר החלאים

הם רק בשביל העוונות הבאים מחמת חסרון האמונה, ותכף ומיד פשהחולה מתחיל לדבר לפניו יתברך, אז מתחזקת אצלו האמונה הקדושה, ועל ידי זה נתרפא ברפואה שלמה.

ה.

אחי היקר! ראה מה לפניך, החיים והמות בידיך, והכל תלוי בך בעצמך — אם תחזק את עצמך עכשו בכל מיני אפנים, ואף שפואב לך תשתדל לשמח עצמך ולהחיות עצמך, ולצאת מהדכאון והעצבון שלך, ותתפלל לפניו יתברך, שיחוס וירחם עליך, וישלח לך רפואה שלמה מן השמים, אז בודאי תתרפא, ותצא מכאן, אבל אם, חס ושלום, תפנה ערך, ותפל ביאוש ובדכאון ועצבון, ותכפור, חס ושלום, בו יתברך, בודאי תשאר כאן, כי עקר רפואת החולה הוא רק האמונה והשמחה; ועל-כן אל תהיה בטלן, וחזק עצמך בכל מיני אפנים. קח את עצמך בידיך, ותשמח את עצמך, ותקבל את כל אדם הבא אליך בסבר פנים יפות, וכן תרבה לדבר עמו יתברך, ותספר לפניו את שברון לבך ואת מכאוביך, ואז

בּוּדַאי תּתְרַפּא בּרפּוּאָה שְׁלֵמָה, וְתוֹכָה לְצֵאת מִכָּאן
בְּמַהְרָה.

ו.

אָחֵי הַיְקָרִי! הֵן אַמֶּת שְׁאַנִּי יוֹדֵעַ וּמִבֵּין אֶת
מִכָּאוּבֵי נַפְשִׁי, וְהִיסוּרִים הַקָּשִׁים שְׁאַתָּה סוּבֵל כָּאֵן
בְּבֵית חוֹלִים, אֲכַל עָלֶיךָ לִידַע, כִּי רפּוּאָתְךָ הִיא רַק
כִּיִּד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא; וְעַל-כֵּן אֵל תַּתִּיאֵשׁ עֲצָמְךָ
מִהַרְחָמִים, רַק בְּקֶשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ בְּלִשׁוֹן עֲצָמְךָ, הִינוּ
בְּשֵׁפֶת הָאֵם שְׁלֶךְ — כָּל מָה שְׁאַתָּה צָרִיךְ, וְתִרְבֶּה
בְּדָבָר זֶה מְאֹד — לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ, וְתִסְפֹּר לוֹ כָּל
מָה שְׁמַעִיק לְךָ, וְאֵז בּוּדַאי תִּרְאֶה נִפְלְאוֹת רַבּוֹת.
וּכְבָּר אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (ר"ה יח.): שְׁנַיִם שְׁעָלוּ
לְמִטָּה וְנִחְלוּ וְחוֹלְטִין שְׂוָה, זֶה נִצַּל, וְזֶה לֹא נִצַּל, זֶה
הִתְפַּלֵּל וְנִעְנָה, וְזֶה הִתְפַּלֵּל וְלֹא נִעְנָה, אֲלֵא זֶה
הִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה שְׁלֵמָה וְנִעְנָה, וְזֶה לֹא הִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה
שְׁלֵמָה, וְעַל-כֵּן לֹא נִעְנָה. הֵרִי לְךָ כְּשֶׁאַדָּם בּוֹטַח רַק
עַל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה שְׁלֵמָה לְפָנָיו
יִתְבַּרְךָ, אֲזִי נִעְנָה, וְעַל-כֵּן רָאָה, אֲהוּבֵי, אָחֵי הַיְקָרִי,
וְקַח אֶת עֲצָמְךָ בְּיַדֶּיךָ, וְתִתְחִיל לְדַבֵּר עִכְשָׁו עִמוֹ

רפואה שלמה

רסה

יתברך, ותאמר לו, שאתה מתחרט על כל עוונותיך שעשית עד עכשו, ותתודה באמת לפניו יתברך, ויתבקש ממנו יתברך רחמים ותחנונים אז בודאי תזכה לרפואה שלמה. וכבר אמרו חכמינו הקדושים (נדרים מא.): אין החולה עומד מחליו, עד שמוחלין לו כל עוונותיו, כי החלאים באים רק מחמת העוונות; על-כן ראה לשוב בתשובה אמיתית אליו יתברך, ובפרט עכשו, שאתה כבר שוכב כאן בבית חולים על ערש דוי, ואתה רואה שחייך תלויים לך מנגד, ואיך שכל החיים הכל הבל, הבל הכלים שאין בו ממש, כי כל זמן שהאדם בריא ומסתובב ברחובות, אין לו זמן להתישב מה? והיכן? ואימתי? וזושב כי כף צריך להיות — שיהיה בריא, וכאלו לעולם יחיה, וכאלו לו לא יקרה אף פעם איזה מקרה או חלי או אסון, חס ושלום, ועל-כן אין לו זמן להתישב, אבל אתה כבר שוכב במטה בבית חולים, ואתה רואה שכל חייך תלויים רק כחוט השערה, על-כן יש לך כבר זמן ופנאי להתישב היטב, ולכן מדוע לא תתישב עצמך, היטב היטב מה התכלית של כל החיים?! הלא נשמתך ירדה אל זה העולם רק להכירו יתברך, ולקיים מצוותיו יתברך, ולהיות

בשמחה עצומה על נעם חלקנו, שנבראנו מזרע ישראל. ועל-כך ראה לחזור בתשובה שלמה ובודאי יעשה עמך הקדוש ברוך הוא גם, ותזכה לצאת מכאן, ועוד תסגל הרבה מצוות, ותחיה את אחרים, ותקרבים אליו יתברך.

ז.

אחי היקר! אני יודע ומבין היטב את מצפון נפשך עכשו, כי אתה בצער גדול ובכעס — למה הגיע לך דבר כזה — שתהיה נעשה חולה ושוכב בבית חולים. בודאי יש בני אדם שהם יותר חוטאים ופושעים ממני, והרבה הרבה יותר גרועים ממני, ולמה דיקא לי קרה מקרה לא טוב כזה — להיות נעשה חולה אנוש, ולסבל יסורים מרים כאלו? נגד זה עלי לומר לך, אהובי, אחי היקר, עם כל הקשיות שלך לא תגיע אל שום מקום, כי אדרבה תכבד עליך החלאת, חס ושלום, יותר טוב לך להשלים עם המציאות — שאתה עכשו חולה, ומנח במטה קשור עם אנפוזיה ושאר תרופות, עליך עכשו לחשב מחשבות איך יוצאים מכאן, איך מתפטרים מהחלאת

הקשה הזו, והתרוץ הוא — רק לשוב עד המכהו, הינו לחזור אליו יתברך, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (ר"ה כ"ט): בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה, ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתרפאין. כי אין הקדוש ברוך הוא מבקש מהאדם — רק שישוב אליו יתברך, ומי יודע אם לא נפלת למשכב, ונעשית חולה רק בשביל זה — שיהיה לך זמן ופנאי להתחיל לחשב מה התכלית מכל החיים, ובשביל מה באת ויגדת אל זה העולם, ועם מה תחזר עוד מעט לעולם העליון. על-כן ראה לחזור בתשובה אמתית, והוא יתברך בודאי יעזר לך ותתרפא.

ח.

אחי היקר! ראה לחזק את עצמך להיות עכשו בשמחה, ותדע כי לא תשאר כך במצב כזה, אדרבה בזה שתשמח יתרחב לך, ותצא מכאן מהר, כי עקר רפואת החולה תלוי רק בפי מדת השמחה והבטחון החזק שיש בו — שיתרפא, כי דרך החולה, שנופל אל קטנות המחין, ונדמה לו כי לעולם כבר לא

יתרפא, וכאלו נפל במחלה שאין לה רפואה, חס ושלום, אבל באמת אינו כן, כי חכמינו הקדושים אמרו (מגלה י"ג): אין הקדוש ברוך הוא מפה את ישראל, אלא אם כן בורא להם רפואה תחלה, ובודאי כבר מוכנה הרפואה בשבילך, ובודאי תתרפא בקרוב, ובפרטיות אם תתפלל לפניו יתברך, אז בודאי תקדים את רפואתך. ואמר רבנו הקדוש (ספר המדות, אות תפלה, סימן ס"ד): החולה שמתפלל על עצמו בדמעות בודאי הקדוש ברוך הוא ירפא אותו, ויקבל תפלתו. על-כן אל תהיה בטלן, ראה לשפך את לבבך עכשו אליו יתברך, ותרבה לבקש רחמים עליך, ואז תתרפא במהרה.

ט.

אחי היקר! ראה להחיות את עצמך עם כל מה שתוכל, ותצית מה שאומרים לך, ותאכל ותשתה אם אתה צריך, כי כל הרפואות הן בלחם ובמים, כמו שכתוב (שמות כ"ג): וברך את לחמך ואת מימך, והסירותי מחלה מקרבך. פי כשאדם מתפלל להקדוש ברוך הוא, אז מכניס לו הקדוש ברוך הוא את

רפואתו בתוך לחמו ומימיו, ואינו צריך פּכּר דּבּר אחר בשביל רפואתו. כי באמת יש חלוק בין כל המחלות והחלאים, כי יש חלאת שהיא כמו צומח, הינו כמו שזורעין גרעין בארץ, והוא נרקב, ויוצאת ממנו שמנונית, ונעשין גידין ונתוספין אלו על אלו, עד שנעשה השרש, וממנו יוצאים ענפים, ומאלו הענפים עוד ענפים אחרים, עד שצומח הפרי, כמו כן יש חלאת שגדלה באדם כמה שנים, ויש חלאת שהיא באדם בתולדה מאביו ואמו, ואינו נתגלה, אלא לעת זקנותו, ובשעת צמיחת וגדול החלאת, אזי החלאת נסתרת ונעלמת מעין כל חי, ואין שום אדם יודע ממנה, רק פשיש מחושים שנולדים באדם, אז בעת גדול החלאת שהם סימנים על החלאת, וכן ברפואות העשבים, יש גם כן חלוקים — שיש חלאת שיוכל להתרפא על-ידי עשב אחד, ויש חלאת גדולה מזו, שצריכין לרפואתה מרפאים — להרכיב כמה עשבים לרפואה, ויש שצריכים רפואות ממרחקים לרפאותה, ויש חלאת שאין מועיל לה שום רפואה, כי כח חלאת גדול מפת העשבים, ובתחלת צמיחת החלאת, קדם שצמח ונתגלה היו יכולים לרפא אותה בנקל, רק שאז הייתה נעלמת

מעיני כל, ואין יודע ממנו, רק השם יתברך לבדו, אבל כשאוחזין בתפלה, שמרגיל עצמו להתפלל תמיד לפניו יתברך, אז יכול לקבל רפואה מלחם ומים, ואינו צריך שום דבר, וגם יכול להתרפא מהמחלות שעדין נעלמות ונסתרות מהאדם, שאין יודע מזה רק הקדוש ברוך הוא בעצמו, פי מעלת התפילה — גדול כחה מאד מאד, אשרי מי שאינו מטעה את עצמו, ובא לידי הכרה, שאין לו מי שיצזור לו רק הקדוש ברוך הוא בעצמו.

י

אחי היקר! ראה להרגיל את עצמך לתן בכל יום צדקה, אפלו כמה פרוטות, אבל אל יחסר לך יום שלא תתן איזה פרוטות לצדקה, כי (משלי י'): צדקה תציל ממות, ואמרו חכמינו הקדושים (מדרש שיר השירים, פ"ו, סימן י"ז): פתח שלא נפתח לעני לעשות עמו מצנה, יפתח לרופא, הינו שיהיה ההכרח לו בסופו של דבר לפתח את הדלת לרופא, חס ושלום; ועל-כן עכשו כשאתה כבר שוכב על ערש דני, ואתה נמצא בבית חולים, ראה ליחד לעצמך איזה קפסה,

רפואה שלמה רעא

ותכניס בה בכל יום ויום כמה פרוטות לצדקה, ותבקש ממנו יתברך, שירחם עליך, וישלח לך רפואה שלמה, כי מעלת הצדקה אין לשער ולתאר כלל, כי היא ממשכת רפואה שלמה כמו שכתוב (מלאכי ג'): וזרחה לכם, יראי שמי, שמש צדקה ומרפא בכנפיה וגו', והשמש מסתובבת בזכות הצדקה, ונמשכת ממנה רפואה להאדם, וזוכה על-ידי הצדקה לחיים, כמו שכתוב (משלי י"א): צדקה לחיים, וכתיב (שם י"ב): בארח צדקה חיים, על-כן ראה להכניס בקפסת הצדקה בכל יום ויום איזה פרוטות לצדקה, ועל-ידי זה תזכה לצאת ממות לחיים, ותחזור בשלום אל ביתך, ותחלק אחר-כך את כל הקפסה לעניים מהגנים, וכן כשתהיה בביתך תקבל עליך, שכל עני שיבוא אל פתח ביתך תתן לו משהו לצדקה ולא תשלחו ריקם, ובזכות זה אף אחד בביתך לא יחלה, כי הנותן צדקה קורעין גזר דינו ויוצא לחיים, אחי! אחי! אל יקל בעיניך דבר זה, כי חביבה הצדקה אצלו יתברך יותר מכל הקרבנות שבעולם, וכשאדם פותח את ידו ונותן צדקה לעני הגון, אזי הקדוש ברוך הוא פותח את אוצרותיו, ומשפיע עליו ועל בני ביתו חיים ורפואה, פרנסה וישועה, על-כן עכשו

בשעדין אַתָּה שׁוֹכֵב בְּבֵית חוֹלִים, תִּתֵּן בְּכָל יוֹם וַיּוֹם
אֵיזָה פְּרוּטוֹת לְצַדִּיקָה, וּבְזִכּוֹת זֶה תִּזְכֶּה לְצֵאת מִכָּאן
בְּרִיא וְשָׁלֵם.

יא.

אַחֵי הַיְקָר! רְאֵה לְחִזּוֹק עֲצָמְךָ עֲכָשׁוּ מְאֹד, וְאַל
תִּנְיַח אֶת עֲצָמְךָ לִפְלֵ בְּשׁוּם אַפֵּן שֶׁבְּעוֹלָם כִּי בּוֹדְאֵי
תִּזְכֶּה לְרִפּוּאָה שְׁלֵמָה, וּבִפְרָטִיּוֹת, אִם תִּקְבַּע לְעֲצָמְךָ
שְׁעוֹר בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, אֲזִי לֹא תִצְטָרֵךְ לְהַגִּיעַ
אֶל בֵּית חוֹלִים, וְלִשְׁכֵּב עַל עֶרֶשׁ דָּוִי, כִּי חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (מְדַרְשׁ רַבָּה, פֶּרֶשׁת הָאֲזִינוּ, פֶּרֶק י', סִימָן
א'): מִבְּקֵשׁ אַתָּה שְׁלֵא לְחוּשׁ בְּאֲזַנֶיךָ וְלֹא בְּאֶחָד
מֵאֵיבָרֶיךָ, הִטָּה אֲזַנְךָ לַתּוֹרָה, וְאַתָּה נוֹחַל חַיִּים, וְכָל
הַעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, הַתּוֹרָה שְׁמֵרְתוּ מִכָּל רַע, וְזוֹכֵה
לְרִפּוּאָה שְׁלֵמָה, וּבִפְרָט עֲכָשׁוּ שְׁאַתָּה כָּבֵד שׁוֹכֵב
בְּבֵית חוֹלִים, רְאֵה לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם עַל כָּל פָּנִים קִצַּת
תּוֹרָה, כִּמָּה פְּסוּקִים חֲמֵשׁ וְרִשְׁ"י עִם הַתְּרַגּוּם מִפְּרִשַׁת
הַשָּׁבוּעַ, וְאַף שֶׁקָּשָׁה לָךְ, רְאֵה עַל כָּל פָּנִים לְלַמֵּד
כִּמָּה פְּסוּקִים, וְזֶה יַעֲזֹר לָךְ לְהַבְרִיא, כִּי אִוֵּר הַתּוֹרָה
יֵאִיר בְּךָ רִפּוּאָה שְׁלֵמָה, וְאִם אֶפְשָׁר לְהוֹסִיף גַּם קִצַּת

רפואה שלמה

רעג

מדרש מפרשת השבוע, מה טוב ומה נעים, ומכל שכן ללמד גם כמה הלכות מקצור שלחן ערוך ומבן איש חי, ובזכות התורה תזכה לרפואה שלמה, ומכל שכן כשפבר תזכה להתרפא, ותצא מבית החולים, ראה גם בביתך לקבצ' לעצמך בכל יום ויום ללמד על כל פנים קצת את התורה הקדושה, כי כל העוסק בתורה, אינו צריך — לא עולה ולא תטאת ולא מנחה ולא אשם (מנחות ק"י). ואמרו (תנא דבי אליהו, רבה פרק ד'): כל תלמיד חכם שעוסק בתורה בכל יום תמיד, בשביל להרבות כבוד שמים, אינו צריך לא חרב ולא חנית, אלא הקדוש ברוך הוא משמר ב'עצמו, עין שם. (עוד שם, פרק י"ח): בוא וראה כמה גדול כחה של התורה, שמטהרת את פושעי ישראל בזמן שעושין תשובה, אפלו מעבודה זרה שבגדס, עין שם. ועל-כן ראה לקבצ' לעצמך עתים בכל יום ללמד את התורה הקדושה, וזה ישמר אותך מכל רע, ותזכה לרפואת הנפש ולרפואת הגוף, כי התורה משמרתו מכל רע בנערותו, ונותנת לו אחרית ותקוה בזקנותו.

תם ונשלם, שבח לאל עולם!

תפלה נוראה ונפלאה לחולה

לאמרה בכל יום

יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי, שתחוס ותחמל על נפש אמללה, חולה ושבורה כמוני, ותשלח לי רפואה שלמה מן השמים, שאתרפא מפלחלאתי, ואזכה לצאת מהרע שנפלתי בו. רופא חנם, יכמרו רחמיך עלי, ותרפאני, ותסיר ממני כל המומים והפגמים שהטלתי בגופי, אשר על ידי זה נחלאתי בחלאת כבדה עד מאד, ואני שוכב על ערש דוי עם יסורים עצומים וכאבים נוראים, ומרירות וקטנות הדעת גדול עד מאד, ואיני יודע לשית עצות לנפשי מרב מרירות כאבי ויסורי העצומים.

אנא ה', רופא אמת, רפאני נא וארפא, הושיעני ואושעה, כי תהלתי אתה, והעלה רפואה שלמה לכל תחלואיני ולכל מכאוביני ולכל מפותיני, ואזכה כבר לצאת מהפח הנשבר, מהצרה המרה הזאת שנפלתי בה, עד שנחלאתי במחלה גדולה כזו, אמר כבר לצרתי די, הנני שב בתשובה אמתית בכל לפי ונפשי אליך, ומבקש אותך, שתחוס ותחמל עלי, ותשלח לי

רפואה שלמה מהרה מן השמים, ברמ"ח איברי
 ושס"ה גדי ובכל טפי דמי, ותתבטל ממני החלאת
 לגמרי, עד שאזכה לקום, מן המטה שאני שוכב
 עליה, ואזכה להיות פֶּאֶחַד הָאָדָם, בריא ושלם,
 ולעבוד אותך באמת בקיום מצוותיך הקדושות.

זכני להתחזק עצמי מאד מאד, ולהיות בשמחה
 עצומה, כי אתה גלית לנו על-ידי ראש צדיקיך, אשר
 כל מיני חלאים ומכאובים ומחושים בגשמיות
 וברוחניות, כלם באים על-ידי מרה שחורה ועצבות,
 זכני לשמח את נפשי האמללה, אף שאני עדין מלא
 מכאובים רעים, ואזכה לידע, כי על-ידי שאתחזק
 להיות בשמחה, על-ידי-זה יהיה נמשך עלי רוח חיים
 דקדושה לתוך כל העשרה מיני דפיקין שבקרבי, ועל-
 ידי-זה אזכה להתרפא במהרה.

אנא ה', עשה מה שתעשה ותמהר להוציאני
 מפל החלאים הרעים והמחושים והכאבים שנכנסו
 בגופי, ותזכני להיות איש פֶּשֶׁר בְּאֵמֶת, ולקיים את
 מצוותיך, פֶּאֶשֶׁר הַזְהַרְתָּנוּ עַל-יְדֵי מֹשֶׁה עֶבְדְּךָ בְּתוֹרַתְךָ
 הַקְּדוּשָׁה. הַנְּנִי שָׁב עִכְשָׁו אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה אֱמֵתִית,
 ומקבל עלי מעכשיו לקיים את כל מצוותיך הקדושות.

ולא אסור מהן כָּלֵל, ואתה תמהר להושיעני ולרפאני
 רפואת הנפש והגוף, ותמלא את ימי ושנותי בטוב
 ובנעימים, ולא אצטרך לבוא לידי טובות ולידי עזר
 מיד בשר ודם, רק אתה לבד תעזרני ותושיעני
 ותרפאני רפואה שלמה, מעתה ועד עולם אמן סְלָה.